

направлення розвитку може бути змінено, внаслідок чого змінюються і цілі, що, звісно, зумовить необхідність корегування стратегії. Проте, тут слід відмітити, що зміни менеджер повинен робити швидко та якісно, при цьому враховувати потреби споживачів, орієнтуватися на максимальне їх задоволення, домогтися значних конкурентних переваг на ринку. Якщо ж менеджер зволікає зі змінами, недостатню увагу приділяє вивченню зовнішнього середовища, то виникає сумнів щодо успішності прийнятих управлінських рішень і як наслідок зниження конкурентоздатності підприємства, неспроможність задовольнити потреби споживачів.

Стратегія участі у виробництві товару великої організації передбачає кооперацію з великим підприємством, використання при цьому його переваг. Однак, щоб не попасти у залежність від такої великої фірми, бажано малому підприємству співпрацювати з кількома великими партнерами, частка кожного з яких не повинна перевищувати 20 % у загальному обсязі продаж.

Стратегічна мета спрямована на зміцнення конкурентних позицій підприємства на ринку, які спрямовані на забезпечення більш високих темпів зростання, збільшення частки ринку, на покращення якості продукції та послуг порівняно з конкурентами, на досягнення найнижчого рівня витрат, на підвищення віддачі від інвестицій тощо. Отже, сформульована стратегія повинна бути використаною для розробки стратегічних проектів із зосередженням уваги на максимальному використанні можливостей підприємства.

ЗАСАДИ ФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ АНТИКРИЗОВОГО УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ

Гавриленко Т. В., к.е.н., доцент, доцент кафедри економіки підприємства
Петренко Т. В., магістрант
Київський національний університет технологій та дизайну

Проблематика антикризового управління підприємством широко висвітлена в наукових працях вітчизняних та зарубіжних учених [3], проте разом з тим деякі аспекти не знайшли належного відображення в літературі і потребують подальшого розвитку та дослідження. Так, бракує підходів до оцінки ймовірності виникнення кризових явищ та рівня кризового стану вітчизняних підприємств з урахуванням їх розмірів, виду діяльності, організаційно-правової форми, галузевої належності та регіональної специфіки тощо; недостатньо повно вивчені особливості розроблення та реалізації комплексу антикризових заходів залежно від типу підприємства та варіанти організаційних рішень під час побудови системи антикризового управління.

Головними особливостями процесу антикризового управління є: мобільність та динамічність у використанні ресурсів та проведенні змін; здійснення програмно-цільових підходів в технологіях розроблення та реалізації антикризових рішень; підвищена чутливість до чинника часу в

процесах управління, здійснення своєчасних дій; використання антикризового критерію якості рішень під час їх розроблення та реалізації.

З метою ліквідації (попередження) кризових явищ можуть розроблятися документи різного змісту: антикризова маркетингова програма; програма фінансового оздоровлення. Для подолання (попередження) кризи на підприємстві розробляється комплексна антикризова програма, яка уможливує об'єднати різнопланові заходи.

Особливості побудови системи управління малими підприємствами також необхідно враховувати під час формування системи антикризового управління [1]: високий ступінь централізації; менший ступінь формалізації створює передумови для швидкого реагування, підвищує рівень мобільності та динамічності у використанні ресурсів, проведенні змін, реалізації інноваційних програм; особиста зацікавленість менеджерів вищого рівня (які, як правило, є власниками підприємства) в результативній та ефективній діяльності підприємства.

Симптоми наявності проблем: кількісні (показники капіталу, структура активів), якісні (негативна репутація) та похідні (рентабельність і ліквідність). Причини – невдоволеність клієнтів якістю, розслідування з боку державних органів влади, наявність серйозних проблем, які приховувались від зацікавлених осіб [2]. Антикризове управління діяльністю – комплекс заходів щодо виявлення факторів, які спричиняють кризу, профілактики, діагностики, попередження і нейтралізації кризових явищ, спрямований на досягнення цілей діяльності, реалізацію стратегії, прогресивний розвиток. Доцільним є формування системи антикризового управління на основі внутрішнього контролю підприємства у взаємозв'язку зі службою ризик-менеджменту. Система антикризового управління підприємства повинна формуватись на основі діагностики, бенчмаркінгу, аутсорсингу, реінжинірингу бізнес-процесів, встановленню внутрішніх лімітів та нормативів.

Список використаної літератури:

1. Мазур И.И. Корпоративный менеджмент / И.И. Мазур, В.Д. Шапиро: 4-е изд., стер. – М.:Издательство «Омега-Л», 2011. – 781 с.
2. Шершньова З.Є. Використання потенціалу корпоративного управління: необхідність стратегічного підходу // Стратегія економічного розвитку України. – 2005. – № 17. – С. 77–82.
3. Хіт Роберт. Кризовий менеджмент для керівників / Пер. з англ. – К.: Наук. думка, 2002. – 566 с.